Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 5ο, φ. 49. Οκτώβριος 2016

Η κατάργηση του θανάτου

Στα πικρά χείλη και στις ματωμένες καρδιές των ανθρώπων πλανάται το ερώτημα: Τι Θεός είναι Αυτός, που αφήνει τους ανθρώπους ν' αρρωσταίνουν και να πεθαίνουν νέοι; Που επιτρέπει γονείς να θάβουν τα παιδιά τους, σύζυγοι τους συζύγους τους, μικρά παιδιά τους γονείς τους;

Τι έκανε ο Θεός για το θάνατο; Μήπως κάθεται στον ουρανό και παρατηρεί ασυγκίνητος τα δημιουργήματά Του να βασανίζονται σαν μυρμήγκια που πέσανε σ' ένα αυλάκι με νερό;

Ας πούμε, λοιπόν, τι έκανε ο Θεός για το θάνατο:

Ο Θεός πονάει για το θάνατο των ανθρώπων και δεν θέλει να πεθαίνουμε. Είναι βασικό στοιχείο της χριστιανικής πίστης ότι το θάνατο δεν τον δημιούργησε ο Θεός, αλλά τον προκάλεσε η απομάκρυνση των πρώτων ανθρώπων από το δρόμο του Θεού. Μακριά απ' το Θεό δεν υπάρχει ζωή. Έτσι, ενώ ο Θεός δημιούργησε τους ανθρώπους με τη δυνατότητα να είναι αθάνατοι (άγιοι, ενωμένοι με το Θεό), όμως οι πρώτοι άνθρωποι δεν έκαναν πράξη αυτή τη δυνατότητα, αλλά κατέληξαν θνητοί, επειδή γύρισαν την πλάτη τους στο Θεό και δεν πήραν το δώρο της αγιότητας και της αθανασίας, που τους πρόσφερε. Αυτό το γεγονός το διηγείται η Αγία Γραφή – με αρκετούς συμβολισμούς βέβαια – ως την ιστορία του Αδάμ και της Εύας και του απαγορευμένου καρπού (το «προπατορικό αμάρτημα»).

Όμως ο Θεός δεν άφησε αβοήθητους τους ανθρώπους. Και εδώ θα προσπαθήσουμε να δώσουμε σε όλους τους πονεμένους αδελφούς μας (και ποιος δεν πονάει για κάποιον δικό του;) την απάντηση των αγίων διδασκάλων της Ορθοδοξίας στο ερώτημα τι κάνει ο Θεός για να μας λυτρώσει από το θάνατο.

Ο Υιός του Θεού και Θεός, ο Ένας από την Αγία Τριάδα, με τη σύμφωνη γνώμη και τη συνεργασία των Άλλων Δύο (του Θεού Πατέρα, που Τον έστειλε, και του Αγίου Πνεύματος, που πραγματοποίησε την ενανθρώπισή Του), **έγινε άνθρωπος και άφησε τους ανθρώπους να τον βασανίσουν και να τον σκοτώσουν φρικτά**, για να δώσει σε όλους τους ανθρώπους – ακόμα και στους βασανιστές Του – τη δυνατότητα να Τον γνωρίσουν, να Τον πλησιάσουν, **να ενωθούν μαζί Του και να σωθούν στην αιωνιότητα.**

Έγινε άνθρωπος και πέθανε ως άνθρωπος, για να καλέσει κοντά Του την ανθρωπότητα, που βασανιζόταν από το κακό, από το θάνατο και το διάβολο, να την ενώσει σε ένα σώμα (την Εκκλησία) και να της δώσει τη δυνατότητα απελευθέρωσης και αθανασίας. Το έκανε μάλιστα *έτσι*, με το να πεθάνει – αντί να επέμβει δυναμικά, ως παντοδύναμος, και να συντρίψει τους αμαρτωλούς – για να Τον πλησιάσει *όποιος θέλει*, ελεύθερα, χωρίς να επιβάλει σε κανέναν να Τον πιστεύει και να Τον λατρεύει. Και το έκανε από καθαρή και ανιδιοτελή αγάπη, χωρίς ο ίδιος να έχει να κερδίσει απολύτως τίποτα.

Γι' αυτό, στην Ορθόδοξη Εκκλησία λέμε ότι ο θάνατος νικήθηκε και, ουσιαστικά, καταργήθηκε. Για να είμαστε ακριβείς, προς το παρόν ο θάνατος *καταπατήθηκε*· θα καταργηθεί οριστικά με την ανάσταση των νεκρών, στη Δευτέρα Παρουσία.

Δεν υπάρχει θάνατος, μόνο ένα ταξίδι από εδώ στον «ουρανό», δηλαδή στον κόσμο των ψυχών. Εκεί οι άνθρωποι περιμένουν το τέλος της Ιστορίας και τη γενική ανάσταση όλων των

νεκρών, μετά την οποία θα υπάρχει αιώνια ζωή στη Γη ή τουλάχιστον σε μια ανακαινισμένη μορφή του δικού μας σύμπαντος.

«Περιμένουμε καινούργιους ουρανούς και καινούργια γη, κατά την υπόσχεση του Χριστού, όπου θα κατοικεί η δικαιοσύνη» γράφει ο απόστολος Πέτρος (Β΄ επιστολή του αποστόλου Πέτρου, κεφ. 3, στίχος 13).

Αποδείξεις;

Υπάρχουν τρία πολύ σοβαρά τεκμήρια για το ότι η ζωή συνεχίζεται και μετά το θάνατο:

Το πρώτο τεκμήριο είναι η διδασκαλία του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός κήρυξε πάρα πολλές φορές ότι η ζωή είναι αιώνια και μάλιστα ότι η αληθινή ζωή είναι κοντά Του – μια ζωή που αρχίζει από εδώ και συνεχίζεται στην αιωνιότητα.

Είπε: «Αλήθεια σας λέω ότι όποιος ακούει τα λόγια μου και πιστεύει σ' Εκείνον που με έστειλε, έχει ζωή αιώνια, και δεν πηγαίνει σε κρίση» [δηλ. δεν τον κρίνει ο Θεός], «αλλά έχει ήδη πάει από το θάνατο στη ζωή. Αλήθεια σας λέω, ότι έρχεται ώρα – και ήδη ήρθε – που οι νεκροί θ' ακούσουν τη φωνή του Υιού του Θεού και αυτοί που θα την ακούσουν θα ζήσουν… Έρχεται ώρα, που όλοι όσοι βρίσκονται στους τάφους θ' ακούσουν τη φωνή του και θα πάνε, εκείνοι που έκαναν το καλό, σε ανάσταση ζωής, κι εκείνοι που έκαναν το κακό, σε ανάσταση κρίσης» (δες κατά Ιωάννην ευαγγέλιο, κεφ. 5, στίχοι 24-29).

Στην αγία Μάρθα, την αδελφή του Λαζάρου, που έκλαιγε για τον αδερφό της, ο Χριστός είπε: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Όποιος πιστεύει σ' εμένα, κι αν πεθάνει, θα ζήσει· και κάθε ζωντανός που πιστεύει σ' εμένα δε θα πεθάνει ποτέ. Το πιστεύεις αυτό;» (κατά Ιωάννην, κεφ. 11, στίχοι 25-26).

Ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε για να λυτρώσει από το θάνατο εμάς, όχι τον εαυτό του. «Τελευταίος εχθρός καταργείται ο θάνατος» γράφει ο απόστολος Παύλος στην Α΄ Επιστολή του προς Κορινθίους, κεφ. 15, στίχ. 26, που βρίσκεται μέσα στην Καινή Διαθήκη, μετά τα Ευαγγέλια.

(Καινή Διαθήκη λέμε το βιβλίο που έχει μέσα τα τέσσερα Ευαγγέλια και τα άλλα βιβλία που έγραψαν οι απόστολοι, δηλαδή οι μαθητές του Χριστού: επιστολές, τις «Πράξεις των Αποστόλων» και την «Αποκάλυψη»)

Τα σημεία στην Καινή Διαθήκη που μιλούν για την ανάσταση των νεκρών είναι πάρα πολλά. Η ανάσταση αυτή περιγράφεται κιόλας στο κεφάλαιο 25 του κατά Ματθαίον ευαγγελίου, στα τελευταία κεφάλαια της Αποκάλυψης και αλλού.

Αν λοιπόν κάποιος είναι χριστιανός, αυτό σημαίνει πως παραδέχεται ότι ο Χριστός δεν είπε ψέματα στους ανθρώπους. Και ο Χριστός διακήρυξε ότι αυτό ακριβώς ήρθε να κάνει, να φέρει στους ανθρώπους αιώνια ζωή, ελευθερώνοντάς τους από το θάνατο και το διάβολο.

Το δεύτερο τεκμήριο ότι η ζωή είναι αιώνια είναι **οι άγιοι**. Οι άγιοι είναι άνθρωποι σαν εμάς, που έζησαν μια χριστιανική ζωή, γεμάτη πίστη και αγάπη προς όλο τον κόσμο, συγχωρώντας ακόμη και τους εχθρούς τους, και έφτασαν στο σημείο **να ενωθούν με το Θεό**, να γίνουν ένα μαζί Του, και να αποχτήσουν αυτή την αιώνια ζωή που δίδαξε ο Χριστός, την κατάσταση της αιώνιας χαράς που ονομάζουμε «παράδεισο».

Άγιος γίνεται ο άνθρωπος ακόμη και πριν πεθάνει. Στις βιογραφίες των αγίων – και των σύγχρονων, όπως των γνωστών μεγάλων αγίων και γερόντων Παϊσίου, Πορφυρίου, Ιακώβου της Εύβοιας, Ευμένιου των Ρουστίκων και πολλών άλλων – βλέπουμε την ενότητά τους με το Θεό και με όλα τα πλάσματα του κόσμου (ανθρώπους, ζώα, αγγέλους…) ενώ ακόμα ζούσαν. Όμως «μικροί άγιοι» (ίσως και μεγάλοι) υπάρχουν και δίπλα μας. Απλοί άνθρωποι, ορθόδοξοι χριστιανοί, γεμάτοι ταπείνωση, πίστη και αγάπη. Άνθρωποι που συχνά τους κοροϊδεύουμε, αλλά που μπορεί να ζουν μέσα στο Φως του Χριστού.

Δεν είναι τρελοί, αλλά συχνά οι άνθρωποι θεωρούν τρελούς, επειδή ζουν μια ζωή τόσο διαφορετική απ' αυτήν που έχουμε μάθει εμείς να ζούμε. Αν τους γνωρίσουμε καλύτερα, χωρίς να τους αντιμετωπίζουμε εγωιστικά, θα ανοίξει μπροστά στα μάτια μας ένας άγνωστος φωτεινός κόσμος. Αληθινός φωτεινός κόσμος, κι όχι φανταστικός, σαν αυτούς που διαβάζουμε στα μυθιστορήματα και βλέπουμε στις ταινίες φαντασίας.

Αλλά αυτός ο κόσμος χρειάζεται μια δέσμευση: το να γίνουμε μέλη του Σώματος του Χριστού, της Ορθόδοξης Εκκλησίας, μέσα στην οποία μπορεί να γιατρευτούν οι πληγές της ψυχής μας, η κακία μας και τα ελαττώματά μας, και να έρθει στην καρδιά μας η αληθινή ταπεινή αγάπη και το Φως του Θεού.

Για να μην πολυλογούμε, οι άγιοι, πεθαίνοντας, δεν πέθαναν, αλλά συνεχίζουν να εμφανίζονται αμέτρητες φορές και να κάνουν θαύματα. Ο άγιος Γεώργιος, η αγία Παρασκευή κ.λ.π. έζησαν πριν από περίπου 17 ή 18 αιώνες κι όμως εμφανίζονται ακόμη και σήμερα. Ο άγιος Ραφαήλ πριν από 5 αιώνες. Ο άγιος Νεκτάριος πριν ένα αιώνα. Ο άγιος Λουκάς ο Ιατρός, ο άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς, ο άγιος Παΐσιος κ.ά., «κοιμήθηκαν» πριν λίγες δεκαετίες – και οι εμφανίσεις τους είναι πάρα πολλές.

Αυτό είναι και η χριστιανική απάντηση στην ιδέα ότι, δήθεν, οι ψυχές «μετενσαρκώνονται», δηλαδή γεννιούνται ξανά και ξανά σε άλλα σώματα. Αν ίσχυε αυτό, όλοι αυτοί οι άγιοι δε θα μπορούσαν να εμφανίζονται ακόμη με την προσωπικότητα (αλλά και τη μορφή) που είχαν όταν ήταν ζωντανοί.

Ότι οι άγιοι εμφανίζονται μετά θάνατον, είναι μαρτυρημένο από τόσες χιλιάδες ανθρώπους, κάθε ηλικίας, φύλου, μορφωτικού επιπέδου και κοινωνικής τάξης, ώστε δε μπορεί να αμφισβητηθεί. Όμως δεν εμφανίζονται μόνο στους χριστιανούς, αλλά και σε ανθρώπους άλλων θρησκειών. Δηλαδή χριστιανοί άγιοι εμφανίζονται σε μουσουλμάνους ή άθεους κτλ και τους βοηθάνε σε δύσκολες καταστάσεις, αποδεικνύοντας πέρα από κάθε αμφιβολία ότι και μετά το θάνατό τους είναι ζωντανοί (αναζητήστε στο Διαδίκτυο το άρθρο μας «Χριστιανικά θαύματα σε μουσουλμάνους»).

Εφόσον λοιπόν οι άγιοι – που είναι άνθρωποι όπως εμείς και που κι εμείς μπορούμε να φτάσουμε, με τη βοήθεια του Θεού, στην ίδια κατάσταση μ' αυτούς – είναι πάντα ζωντανοί, άρα όλοι οι άνθρωποι είναι πάντα ζωντανοί.

Το τρίτο τεκμήριο ότι ο άνθρωπος ζει αιώνια είναι οι αναρίθμητες περιπτώσεις, όπου **η ψυχή ενός κοινού ανθρώπου (όχι αγίου) εμφανίζεται σε ζωντανούς και τους δίνει ένα μήνυμα.**

Οι εμφανίσεις αυτές συχνά γίνονται σε όνειρα, και τότε πρέπει να τους βάλουμε ένα ερωτηματικό, γιατί τα όνειρα μπορεί να είναι προϊόντα της φαντασίας μας (ή – λένε οι άγιοι διδάσκαλοι της Ορθοδοξίας – ακόμη και παγίδες του διαβόλου για να μας ξεγελάσει). Όμως υπάρχουν περιπτώσεις που μια ψυχή σε όνειρο μας λέει κάτι που δεν το ξέραμε, οπότε δε μπορεί να είναι προϊόν της φαντασίας μας.

Αλλά υπάρχουν και περιπτώσεις που ένας νεκρός εμφανίζεται σε κάποιον ζωντανό ενώ είναι ξύπνιος.

Δε μιλάμε για «φαντάσματα». Τα φαντάσματα, υπόψιν, δεν τα πιστεύει ο χριστιανισμός. Μια ψυχή βρίσκεται πάντα στον κόσμο των ψυχών, δεν περιπλανιέται στον κόσμο των ζωντανών, ούτε μπορεί να γίνει επικίνδυνη για τους ζωντανούς. Μόνο με την άδεια του Θεού μπορεί να επικοινωνήσει σε έκτακτη περίπτωση με έναν ζωντανό, για να του δώσει ένα μήνυμα.

Οι περιπτώσεις αυτές είναι τόσο πολλές, που σίγουρα και στην οικογένειά σας και στο χωριό σας θα υπάρχουν κάποιες. Αν δεν ξέρετε, αναζητήστε τις, ρωτώντας τους ανθρώπους του περιβάλλοντός σας.

Η ανάσταση των νεκρών

Ο Χριστός αναστήθηκε, αλλά εμείς συνεχίζουμε να πεθαίνουμε. Το σώμα μας συνεχίζει να είναι φθαρτό, να μπορεί να τραυματιστεί, ν' αρρωστήσει και να πεθάνει. Αυτό είναι απαραίτητο, αλλιώς η κακία των κακών ανθρώπων δε θα σταματούσε ποτέ. Ούτε και είναι δυνατόν «οι κακοί να πεθαίνουν και οι καλοί να ζουν για πάντα», γιατί όλοι έχουμε μέσα μας και κακία και καλοσύνη, ενώ για τους καλούς ξέρουμε πολύ καλά ότι ο θάνατος στη γη σημαίνει ένωση με το Χριστό και τις ψυχές των κεκοιμημένων αγίων στον ουρανό.

«Τι να προτιμήσω; Να ζήσω ή να πεθάνω;» αναρωτιόταν ο απόστολος Παύλος όταν ήταν φυλακισμένος από τους Ρωμαίους. «Για σας είναι καλύτερα να ζήσω, αλλά για μένα είναι καλύτερα να πεθάνω και να είμαι μαζί με το Χριστό» (επιστολή προς Φιλιππησίους, κεφ. 1, στίχ. 21-24).

Όλοι θ' αναστηθούμε μαζί, στο τέλος των ημερών, στο τέλος της παρούσας Ιστορίας του κόσμου, γιατί όλη η ανθρωπότητα είναι ένα σώμα, το Σώμα του Χριστού (=η Εκκλησία), δεμένο με τα δεσμά της αγάπης. Αν ο καθένας που πέθαινε ανασταινόταν την άλλη μέρα, ο σύνδεσμος της ενιαίας ανθρωπότητας θα ράγιζε.

Την ανάσταση των νεκρών, έτσι την περιγράφει ο απόστολος Παύλος στην Α΄ προς Θεσσαλονικείς επιστολή (κεφ. 4, στίχ. 16-17), στο κομμάτι που διαβάζεται κάθε φορά στην τελετή της κηδείας: «Ο ίδιος ο Κύριος, με προσταγή, με φωνή αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού θα κατεβεί από τον ουρανό και πρώτα θ' αναστηθούν οι νεκροί εν Χριστώ. Έπειτα εμείς, όσοι θα έχουμε απομείνει ζωντανοί, αμέσως μαζί μ' αυτούς θα αρπαχτούμε σε σύννεφα για να προϋπαντήσουμε τον Κύριο στον αέρα και έτσι θα είμαστε πάντα μαζί Του».

Η Αποκάλυψη, κεφ. 20, στίχοι 11-15, περιγράφει την ανάσταση έτσι: «Και είδα θρόνο μέγα λευκό και τον καθισμένο σ' αυτόν, που από μπροστά του έφυγε η γη και ο ουρανός… Και είδα τους νεκρούς, τους μεγάλους και τους μικρούς, να στέκονται μπροστά στο θρόνο, και βιβλία ανοίχτηκαν· και άλλο βιβλίο ανοίχτηκε, που είναι το βιβλίο της ζωής· και κρίθηκαν οι νεκροί από τα γραμμένα στα βιβλία, κατά τα έργα τους. Και έδωσε η θάλασσα τους νεκρούς της και ο θάνατος και ο άδης έδωσαν τους νεκρούς τους, και κρίθηκαν ο καθένας κατά τα έργα του… Και ο θάνατος και ο άδης ρίχτηκαν στη λίμνη του πυρός· αυτός είναι ο θάνατος ο δεύτερος. Και αν κάποιος δε βρέθηκε γραμμένος στο βιβλίο της ζωής, ρίχτηκε στη λίμνη του πυρός».

Να διευκρινίσουμε αμέσως ότι **η «λίμνη του πυρός» (η κόλαση), κατά τους αγίους Πατέρες της Ορθοδοξίας είναι το ίδιο το Φως του Θεού**, που το δίνει σε όλους τους ανθρώπους, αλλά οι ταπεινοί και καλοί άνθρωποι το παίρνουν μέσα τους ως Φως, ενώ εκείνοι που το βλέπουν μέσα από την παραμόρφωση του εγωισμού δε μπορούν να το αντέξουν και το ζουν ως Φωτιά. Άρα παράδεισος και κόλαση είναι «το ίδιο πράγμα», αλλά αλλάζει η κατάσταση του ανθρώπου απέναντί τους. «Σκοπός της χριστιανικής ζωής» έγραφε ο μεγάλος θεολόγος καθηγητής π. Ιωάννης Ρωμανίδης «είναι να δούμε όλοι το Θεό ως Φως και όχι ως Φωτιά».

Αν σας άρεσε αυτό το κείμενο, παρακαλούμε, δώστε το και σε άλλους να το διαβάσουν.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΩΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ
Τ.Κ. 741 00 ΡΕΘΥΜΝΟ. Τηλ.: 28310 28854 - e-mail: riginiot@gmail.com
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ: Ενορία Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Θεόδωρος Ι. Ρηγινιώτης